

Ohnivý cejch

Nalini Singh

FANTOM Print

2019

Copyright © 2009 by Nalini Singh
Translation © Petra Kubašková
Cover © Tony Mauro

ISBN 978-80-7594-044-5

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

Změna

Změna může zabíjet.
Devastovat.
Ničit.

Může ale i zachraňovat. Psyové to vědí lépe než kterákoli jiná rasa na planetě. Se zavedením Utišení, protokolu, který je zbavil emocí a zároveň jim uchránil rozum, se tato rasa telepatů a telekinetiků, jasnovidců a léčitelů, rasa požehnaná i prokletá, vydrápala zpátky z okraje propasti.

Jak tam stáli a shlíželi dolů na hrůzu, před níž unikli, otrásli se a odvrátili se pryč.

Roky běžely. A když Rada Psyů vydala prohlášení, že jejich kdysi katastrofální míra šílenství klesla na zanedbatelnou úroveň, že v PsyNetu již nehrozí žádné násilnosti, tehdy věděli, že učinili správné rozhodnutí. Jediné rozhodnutí.

Láska. Štěstí. Radost. Na čem z toho záleželo, když odvrácenou stranou byla vražedná zuřivost, krvavá anarchie? Takové věci přenechávali Psyové raději „zvířecím“ rasám – a zatímco se lidé a měňavci pohřbívali v krutosti emocí, Psyové se vyvinuli v nejmocnější bytosti na planetě.

Chladné. Nelitostné. Tiché.

Avšak nyní, v roce 2080, více než sto let po „zázraku“ Utišení, se zvířecí rasy začínají rozmáhat. A změna táhne Psyé zpět do propasti. Do emocí a chaosu... A do noční můry.

Kapitola 1

Mercy odkopla z cesty suchou větev a zamračila se. „Blbej klacek.“ Samozřejmě, že se nezlobila na bezbrannou větev – ta měla jenom smůlu, že se jí připletla do cesty, když se svěšenými rameny unikala z Kruhu smečky a před bujarým veselím Dorianova zásrubního obřadu.

Její nejlepší kámoš byl tak děsně zaláskovaný do své družky, že to bylo až nechutné. Vlastně se jí už ze všech ostatních strážců začínal zvedat žaludek. „Clay vrhá rozněžnělé pohledy na Tally, a o Lucovi a Sasche snad ani nemá cenu začínat.“

A dál tu byli ti nejhorší provinilci ze všech – Nate a Tamsyn. Jak ze sebe po všech těch letech mohli být pořád tak děsně paf? „Tohle by mělo být nezákonné,“ zavrčela. Na Vaughna a Faith radši ani nezačala myslet.

Místo toho si šla zaběhat.

Hodinu nato a dostatečně hluboko v hustě zalesněném teritoriu smečky, kde neslyšela nic kromě ševlení ostražitých nočních bytostí, plížících se v okolní tmě, se posadila na hladký kmen vyvráceného stromu a vydechla si. Popravdě se nezlobila na nikoho ze strážců ani jejich partnerů. Ksakru, vždyť za ně byla tak šíleně šťastná, až to bolelo. Jenže na ně taky žárlila. Všichni už si našli druha. Až na ni.

„Fajn,“ zamumlala. „Tak to přiznávám. Jsem prostě úplně normální žárlivá koza.“

Na roli dominantní samice nebylo v měňavecké společnosti nic špatného. Ženské alfy byly stejně běžné jako mužští. Jenže být dominantní samicí v levhartí smečce, kde ji to k žádnému z dominantních samců netáhlo – to už špatné bylo. A být navíc dominantní samicí ve státě ovládaném levharty a vlky – kde ji přitahovala pouze ta nesprávná varianta – to už bylo vyloženě na levačku.

Ne že by se musela omezovat na vlastní teritorium. Dorian ji neustále ponoukal, aby vytáhla paty někam ven, zmapovala terén a zjistila, jestli by si nemohla nabrknout někoho z jiné smečky. Jenže jí se nechtělo opouštět

DarkRivery, rozhodně ne teď, když šlo takhle do tuhého. Jistě, po nevydařeném pokusu o únos Dorianovy družky Ashayi se život trochu zklidnil, ovšem byl to klid poněkud napjatý. Všichni čekali, co dalšího se semele – jenom nikdo netušil, zda to přijde ze strany podezřele tiché Rady Psyů, nebo od náhle brutální lidské Aliance.

Jedno bylo jisté: že to přijde.

Jakožto strážkyně DarkRiverů by měla zvažovat obrannou strategii, vymýšlet možné scénáře. Místo toho ji přepadala tak šílený chtíč, že nedokázala myslet na nic jiného než na žár v těle, hlad v hrdle, *touhu*, která se sápla po každé její buňce, každém nadechnutí. Intimní dotek byl pro její predátorskou duši stejně nezbytný jako les, jež nazývala domovem, což by nebylo tak zlé, kdyby se ještě k tomu nemusela vyrovnávat s důsledky rozhovoru, který se před pár dny odehrál mezi ní a Tamsyn, léčitelkou z jejich smečky.

První to vyslovila Mercy. „Je dost dobře možné, že zůstanu bez druha.“

„To nevíš,“ spustila Tammy s podmračenými vráskami na čele. „Třeba potk–“

„O to nejde. Možná nejsem *schopná* s někým být. Víš přece, že se to stává.“

Tammy neochotně přikývla. „U dominantních samic je ta pravděpodobnost vyšší než u samců. Občas nejsou schopné se podřídít... podvolit se. Dokonce ani životnímu partnerovi.“

A to bylo právě to peklo, pomyslela si Mercy. Sice celým svým nitrem toužila po druhovi, jenže kdyby se objevil a byl silný, přesně ten partner, jaký se s ničím nesere a jakého přesně potřebovala, mohla by ho odmítnout uznávat tak, jak to pro pravé partnerské pouto bylo nezbytné. Ach, nutkání k páření v ní pravděpodobně převládne dšot na to, aby ho přijala jako milence, možná i jako něco víc... ale pokud její vnitřní levhartice skutečně neuzná jeho právo na ni, potom by od něj mohla klidně vždy na pár měsíců utéct a vrátit se teprve tehdy, když už se svou potřebou nedokáže bojovat.

Byl to zvláštní druh mučení vyhrazený pro ty levhartice, které dusí pouhá představa, že by nad nimi jakýkoli tvor mužského pohlaví získal kontrolu. A ať to vezmete z kterékoli strany, její druh se *pokusí* získat nad ní nadvládu, pokud se tedy neprojeví jako uťápnutý podpantoflák – a nikdy nikdo takový ji nepřitahoval, takže není co řešit.

„Já partnera nepotřebuju,“ zamumlala a vzhlédla k jasnému kolu časné podzimního měsíce. „Nemohl bys mi ale poslat pěkného, sexy, *silného* samce, se kterým bych si mohla zatsrat? Pohledného, prosím?“ V tuto chvíli už neměla milence skoro osm měsíců a začínalo ji to bolet na všech úrovních. „Ani nemusí být chytrý, jenom dobrý v posteli.“ Tak dobrý, aby ji zbavil napětí v těle a ona mohla zase fungovat.

Protože sex neznamenal pro kočku, jako byla ona, jenom potěšení – byl taky o citech, o důvěře, o všem dobrém. „I když zrovinka teď bych brala i starý, dobrý, obyčejný žhavý sex.“

A přesně v té chvíli vyšel ze stínů Riley. „Máš svrbění, kotě?“

Vyskočila na nohy, přimhouřila oči a bylo jí jasné, že musel schválně zůstatat schovaný, aby ji mohl špehovat. „Špicluješ?“

„Když mluvíš tak nahlas, že bys probudila i mrtvého?“

Přisahalaby, že cítí, jak jí jde z uší pára. Všichni si mysleli, že Riley je tichý, praktický, nohama na zemi. Jenom ona věděla, že měl v sobě kus podlosti, díky němuž si užíval, když ji mohl co nejvíc vytáčet. „Co chceš?“ To zavrčení vyšlo jak ze srdce levhartice, tak ženy.

„Pozvali mě na Dorianův zasnubní obřad.“ Pomalý úsměv, kterým ji provokoval, aby mu to vrátila. „Bylo docela těžké tě přehlédnout, když tady celá hoříš. A nemluvíš o tvých vlasech.“ Očima utkvěl na dlouhých rudých pramenech, splývajících jí přes prsa.

Mercy se sice nestyděla snadno, ale teď jí zrudly tváře. Jestli totiž Riley poznal, že na ni jde mrouskání – jako na pitomou divokou kočku! – tak to poznal i zbytek smečky. „A co teda? Šel jsi za mnou a doufal, že se snížím k tomu, abych se vyspala s vlkem?“ Schválně slovo „vlk“ vyslovila tak, aby znělo stejně slizce jako „had“.

Riley zatnul čelist pokrytou strništěm o odstín tmavším než jeho tmavě oříškové vlasy. „Chceš po mně sekat drápkem, čičino? Jen do toho.“

Zatnula pěsti. Opravdu nebyla až taková mrcha. Jenže ten zatracený Riley jí rozpaloval do běla. „Promiň, ale já bezbranná štěňátka nemlátím.“

Zasmál se. Doopravdy se zasmál. Zasyčela na něj: „Co je na tomhle k smíchu?“

„Oba víme, kdo má tady navrch... a ty to nejsi.“

A bylo to. Ona je přece strážkyně. A co má být, že je on delší dobu poručík? To přece nic nemění na faktu, že ona u DarkRiverů zaujímala stejné postavení jako on u SnowDancerů. Vlk překročil jasně vymezenou hranici – a jelikož Mercy nemohla mít sex, spokojí se s násilím.

S pocitem více než divokým se na něj vrhla.

Riley byl na ni připraven. Kopanec do stehna přijal, aniž by sebou trhl, ale její pěst zastavil jednou rukou. Ona už ale byla zase v pohybu, změnila pozici, připravená využít jakoukoli zranitelnost ve svůj prospěch. Zablokoval každý z jejích pohybů, ale sám se nehýbal. „Bojuj!“ zařvala. Potřebovala se zapotit při dobrém fyzickém tréninku – trochu to obrousí hrany zuřivé žádostivosti, z níž se jí kroutily vnitřnosti. Kopl ho těžkou botou do žeber.

Slyšela heknutí a zakřenila se. „Zas tak rychlý nejsme, co, vlčku?“

„Snažil jsem se ti neublížit,“ řekl a pažemi zastavil další sadu jejích ran.

„Já nejsem žádná princezna,“ zamumlala a zamířila na nejzranitelnější část mužského těla. Jo, jo, nebylo to fér. Ale Riley si o to koledoval. Ach, jak ten si o to koledoval. „Já ti ukážu čičinu, Kincaide.“

„Zatraceně, Mercy!“ Popadl Mercy za nohu, kterou se ho chystala kopnout do rozkroku, a otočil ji. Absolutně bez námahy. Když si uvědomila, jak moc se držel zpátky, hlesla, přetočila se ve vzduchu a hladce přistála na nohou.

„Jedno ti musím nechat,“ řekl a přikrčil se naproti ní, zatímco kolem sebe kroužili. „Víš, jak se hýbat... čičo.“

Adrenalin se do ní nahrnul jako žhavý, tekutý oheň. „Určitě líp než nadutej ovčáckej pes.“ Dávala si pozor, aby to znělo vyrovnaně, ale pod přiléhavým černým tričkem, do kterého se oblékla k tanci, se potila a srdce jí bilo zbesilým tempem. „Drápy ven,“ řekla a bylo to jediné varování, které mu dala, když se na něj vrhla.

Vůbec to nestihla zaregistrovat. V jedné chvíli ho chtěla seknout do oblíčeje – fajn, jenom by ho poškrábala, nechtěla se s ním rvát na život a na smrt – a okamžik nato už ležela na zádech, zápěstí měla přišpendlená k zemi, sevřená jednou silnou pěstí. „Uf.“ Riley z ní vyrazil všechny vzduch, když ji dolní polovinou těla přimáčkl k zemi. Ten bastard byl těžký, čistá svalovina na pevných kostech.

„Vzdej se.“ Nosem se téměř dotýkal jejího.

„Tos uhodl.“ Ušklíbla se do tmavě čokoládových očí. „Pojd' blíž.“

„Abys mě mohla kousnout?“ Záblesk zubů. „Nejdřív se vzdej. Potom půjdu blíž.“

„Ani za nic.“ Když se mu poddá, uzná jeho nadřazenost, alespoň pro dnešní noc.

„V tom případě tě asi budu muset donutit.“

„Zkus to.“ S úsměvem mu šla po krku a už ho málem měla, když – pomocí chvatu, který byl všechno, jen ne legální – ji otočil tak, že se ocitla tváří na zemi plné listí, se zápěstími pořád ještě uvězněnými v jeho železném sevření a zdviženými nad hlavou. „Podvádíš.“

„Říká ženská, která se mi snažila zarazit koule do krku,“ poznamenal a líně a maximálně provokativně jí olízl sůl z kůže na krku.

„Já tě zabiju.“ Bylo to spíš zasyčení než regulérní zvuk.

Kousl ji.

Do měkkého, citlivého místa mezi krkem a ramenem.

Cítila, jak se jí celé tělo skrz naskrz třese z té nehorázné ukázky převahy. „Přestaň s tím.“ Znělo to zastřeně, vůbec ne jako odmítnutí, jak to původně plánovala.

Jeho ústa se od ní vzdálila. „Dostal jsem tě do kleští.“

„To jsou vlčí sračky. Já jsem kočka.“

„Ale pořád jsi uvězněná pode mnou.“ Přičichl k jejímu krku. „A podle vůně jsi celá nažhavená, vlhká a připravená.“ Jeho hlas klesal, jeho vlk šel po ní.

A horkost mezi jejími stehny se měnila v pulzující bubnování. Žaludek se jí zkroutil v zuřivě vlně chtíče. Bože, jak byla vyhládlá, smyslně vyhladovělá. A Riley se jí zmocnil ve svém nezločném sevření. V té chvíli bylo levhartici jedno, že Riley není kočka. Levhartici šlo jen o to, že je silný, sexy a vzrušený.

Přistihla se, jak k němu nevědomky zdvihá tělo, jak se o něj spodní částí tře, láká ho, navazuje. „Jestli to někomu řekneš, vyříznu ti srdce z těla.“

„O mluvení mi teď nejde.“ Pustil její ruce, nechal ji přetočit se na záda... Jen aby jí roztáhl stehna a pohodlně mezi ně vložil svou erekci. Měla co dělat, aby hlasitě nezasténala.

Vzepřel se na pažích, shora na ní upíral oči, které začaly být vlčí – černé zornice a kolem nich jantarově žlutý kruh, který jako ozvěna prostupoval skrz sytě hnědé duhovky, aby jeho pohled ve tmě zářil. „Jak moc natvrdo?“ Jeho sexualita drtila její kůži zvířecí silou.

„Natvrdo.“ Chtěla se nechat zřít, dostat nakládačku, po které zůstane vyřizená a v bezvědomí ze slasti. A to samé chtěla udělat jemu. Chytila do pěsti ty husté, sametové vlasy, které tak palčivě toužila cítit mezi řadry, stáhla mu hlavu dolů a s hrdelním zavrčením ho políbila. Chňapl jí jednou rukou za hrdlo a lehce stiskl. „Nezlob.“

Tentokrát kousla ona jeho.

Do úst se jí vlilo plné zavrčení, jak upjatý Riley Kincaid dal průchod svému vlku a ukázal jí, proč přesně byl nejvýše postaveným poručíkem u SnowDancerů. Než stihla zamrkat, bylo její tričko na cáry a okamžik nato zmizela její podprsenka. Jeho ruka stiskla oblé křivky jejího obnaženého těla, a když od ní odtrhl rty, aby se přesunul níž, věděla, že ucítí zuby.

Nevěděla však, že Riley předtím, než zaboří ty silné zuby do její jemné kůže, bude její bradavku cucat jako svůj nejoblíbenější bonbon. Zvedla záda, prohnutá do oblouku, z lesního podrostu a rukama popadla jeho kluzká, horká ramena. Kam zmizela jeho košile? Bylo jí to fuk. Věděla jen, že má pod rukama úžasné mužské tělo a že je to sakra dobrý pocit.

Ignorovala jeho vrčení, odtrhla jeho hlavu od svých prsou a znovu ho kousla do rtu. Na vlka měl Riley nádherná ústa. Už měsíce si z nich chtěla kousek ukousnout. A tak to teď udělala. Potom přejela rty po délce jeho čelisti a po šlachách na krku. Sůl a muž a vlk.

Vlk. Nepřítel.

Její kočka opět zavrčela.

Jenže to zavrčení bylo pohřbeno v čisté touze. Chutnal dobře.

Když zapletl ruku do jejích po pas dlouhých vlasů a zvrátil jí hlavu kvůli dalšímu polibku, neprotestovala. Byl stejně divoký jako ten první, vlhký a hluboký a pod příslibem syrového sexuálního potěšení naprosto nespoutaný. „Dělej,“ rozkázala, když se od sebe odtrhli a její tělo div nevíbrovalo stále napjatější potřebou.

„Ne.“ Sklouzl dolů po jejím těle a její kalhoty i kalhotky byly ty tam. Cítila letmý dotek drápů na vnitřních stehnech a věděla, že to byl záměr. Žádná bolest, ani skutečný dotek. Pouze náznak.

Stačil k tomu, aby připomněl její kočce, že se jí může zmocnit.

A víc než dost stačil, aby poslal její vzrušení do stratosféry.

„Zatracenej vlk.“ Přidušená nadávka.

Silnýma, mozolnatýma rukama jí roztáhl stehna a přísál se k ní ústy. Vykřikla. Riley očividně neměl náladu jít na to pomalu a zlehka. Tvrdými, pevnými pohyby jazyka ji lízal, sál a potom kousal. Orgasmus se skrz ni prohnal tak zuřivě, že věděla, že její svaly budou zítra protestovat.

Dál používal ta ústa a zuby, dokud neucítila, že se její tělo po směšně krátkém intervalu opět napíná. Chtěla však víc než další explozi potěšení. Chňapla ho za ramena, vytáhla ho nahoru a věděla, že kdyby k tomu on sám nebyl svolný, bývalo by se jí to nepovedlo. Tohle by jí sice naštvalo... ovšem v nějaké jiné situaci. „Udělej to, vlku.“

Zajel jí rukou do vlasů a strhl její hlavu dozadu. „Jak se jmenuju?“

Poškrábala mu záda. Ani trochu nesykl. „Moje jméno, kotě. Řekni moje jméno.“

„Pan Dubová hlava, zkráceně Dubovej,“ řekla, zatímco se třela o jeho erekci překrytou džínovinou a hrubost té látky byla úžasně příjemná. Holá kůže by se jí líbila ještě víc, ale on neustoupil.

„Řekni to, nebo jsi dneska bez ptáka.“

Spadla jí čelist. „Jdí se bodnout.“

„Bodat budu do tebe, za chvíli.“ Znovu ji políbil ve směsici jazyka, zubů a nezkratné mužské síly. „Dělej,“ narazil do ní, aby pocítila těžký, temný žár, který mohla mít – „jak se kurva jmenuju?“

Lákalo ji dál na něj vrčet, jenže její kůže už byla zvlhla potem a on byl velký a divoký a k sežrání a byl nad ní. A ona ho chtěla mít v sobě. *Hned.* „Chlapi a jejich ego,“ zamumlala, jen aby ho trochu nakrkla. „A teď to udělej, Riley. Nebo si najdu někoho jiného.“

Podržel její hlavu ještě dlouho tam, kde byla, než k ní sklonil tvář a ty jan-tarové oči přesně vypovídaly o tom, kdo v něm v tu chvíli tahá za oště. „Cos to řekla?“ Tichá, tichoučká slova.

Znovu zařala nehty do jeho zad. Tentokrát na ni vlk zavrčel a dalších pár minut se neslo v duchu trhání oblečení, plenících polibků a výkřiků slasti proložených sténáním. A najednou byl nad ní nahý. Silný, žhavý, krásný. Zvedla se proti němu a cítila, jak se její oči mění v levhartí, když jí položil jednu ruku na stehno, aby ji přidržel dole, a blížil se k ní tou svou vzrušenou délkou.

Chtěla sáhnout dolů, ale zavrčel na ni. Jindy by mu to zavrčení oplátila, ale působil jí zatraceně příjemné pocity. A tak kolem něj ovinula druhou nohu, vrazila ruce do jeho vlasů a zhoupla se tělem vzhůru. „Chci tě v sobě.“

Začal do ní pronikat. Hltavě se nadechla. Ten chlap byl tvrdý jako skála a měl takový objem, že roztáhl její svaly na hranici bolesti. Zachvěla se. „Ještě.“

Vzal ji za slovo a zajel do ní s pomalým a tak intenzivně erotickým soustředěním, že se její svaly začaly stahovat v extázi ještě dřív, než byl celý uvnitř. A pak už tam byl a ona se nikdy v životě necítila takhle plná. On jí však dopřál jenom několik vteřin, aby si na něj zvykla, a jeho rty se opět zmocnily těch jejích a tělo se prudce pohybovalo dovnitř a ven se silou, kterou její levhartice opěvovala. Vlč nebo ne, s tímhle chlapem stál tanec za to.

Pohybovala se v jeho rytmu, oplácela polibky, přejížděla mu rukama po těle a kousala ho z čistého rozmaru. Celou dobu ji držel přišpendlenou k zemi, jako by věděl, jak moc potřebuje dobrou a tvrdou jízdu. Její orgasmus přišel s ostrým výkřikem, při němž se s pocitem blaha sevřela kolem jeho horkého objemu, a před očima se jí vyrojily hvězdičky.

Ta světláka blikala dál i poté, co se vrátila zpátky dolů na zem. Riley v ní pořád byl, žhavý a vzrušený, a pokračoval v neomluvitelně mocných nárazech, které ji během několika okamžiků vynesly zpátky na vrchol. Tentokrát ho kousla do krku po vlčím způsobu, a to ho konečně přehodilo přes okraj spolu s ní.

Kapitola Z

Příští den brzy ráno vešla do restaurace kousek na jih od San Diega, kde se podávaly snídaně a večere – ale žádné obědy – Psyka štíhlá jako proutek. Posadila se a vedle sebe si položila kuffík. Měla na sobě tmavě šedý kostým se sakem hodně zúženým v pase a na míru šitými kalhotami ze stejného materiálu. Límeček halenky měla pečlivě nažehlený a sněhobílý, nehty s důkladnou manikúrou krátké a čist'ouneké.

Servírka se usmála, ale nečekala odezvu. Všichni Psyové – dobře, s výjimkou těch, kteří v poslední době zběhli – byli jako roboti bez emocí. Doneslo se jí, že se tak nenarodili, že se těch emocí zbavili pomocí tréninku. Kdyby se někdo zeptal jí, řekla by, že to je totální blbost. K čemu je život bez lásky, bez smíchu? Jo, člověk občas uroní pár slz, ale co, to je prostě život. Má se žít.

Nic z toho, co jí šlo hlavou, však nahlas neřekla. Psyové sice neměli emoce, ale dávali spropitné přesně ve správné výši. Což bylo lepší než držgrešle, co ji honily sem tam a potom jí nechaly čtvrt'ák. Než takové, to bude raději obsluhovat Psyu třeba denně. „Co to bude?“ zeptala se se staromódním zápisníčkem na objednávky. Takhle se tento podnik držel nad vodou – lidi sem chodili kvůli „atmošce“, jak tomu šéf říkal.

Smála se mu – ten starý vtipálek byl její manžel, musela na něj dohlížet, aby byl pořád něčím zaměstnaný – ale měl pravdu. Lidem se líbily ty kostkované ubrusy na dřevěných stolech, opravdová lidská obsluha místo objednávkových dotykových panelů zabudovaných přímo do stolů, dokonce měli rádi i ten rozpraskaný starý jukebox, který na noc zapínali. Proto k nim chodilo hodně lidských a měňaveckých hostů.

Těch pár Psyů, kteří sem zavítali, sem většinou spíš zabloudilo cestou na schůzku ve městě. Tahle se zdála jako ten typ. I ona byla hezká, s jasně zelenýma očima a pěknou, světle bronzovou pletí. Psyové byli opravdu v naprosté většině oslnivě krásní – zřejmě se jim manipulovalo s geny, ješ-

tě když byli v děloze, pomyslela si servírka. „Madam?“ pobídla ji, když žena neodpovídala.

Psyka zamrkala a zůstala na ni civět.

A servírka by mohla přísahat, že v těch očích spatřila zoufalství.

Potom kufřík explodoval.

Kapitola 3

Když se Riley probudil, našel v nohách postele svého bratra Andrewa, který tam seděl s kafem v ruce a přiblblým úsměvem od ucha k uchu. „Dobřej trik, brácho,“ řekl. „Osprchovat se, než jdeš na kutě. Než jsi přišel domů, asi ses i vymáchal v potoce.“

Riley jenom čekal. V tomhle byl Drew dobrý, uměl dělat vychytralé narážky, jako že stejně už všechno ví, a šikovně tak lidi donutil, aby mu všechno vyžvanili. Sváděl to na to, že je prostřední dítě. Riley to přisuzoval spíš faktu, že je to prostě vyčůraný hajzlík.

„Ale zapomněl jsi vyklidit koš na prádlo.“

„Ty teď očucháváš prádlo?“ Povytlhl obočí a věděl, že Drew ve skutečnosti ví houby. Rileyho oblečení bylo zničené – přišel domů ve vlčí podobě. A než se vrátil, tak se opravdu vykoupal, ale v ledovém jezeře. „Opravdu už si potřebuješ s někým vrznout.“

„Ach, o mém sexuálním životě nemluvíme.“ Další samolibý úsměv. „Ten tvůj je mnohem zajímavější.“

Riley zůstal na zádech a cítil slabou bolest v rameni. „Proč tu vůbec jsi? Máš být tenhle týden v Los Angeles.“ Drewa nedávno povýšili – na pozici, kvůli které musel pendlovat po všech možných městech spadajících pod kontrolu SnowDancerů a podávat hlášení přímo alfovi, Hawkeovi.

Tato povinnost byla nutná.

SnowDancerové totiž ve sněhově bílém chladu předchozí zimy dostali krutě poznat, že každý vlk není dobrý. Každý vlk nechrání. To zjištění zasadilo smečce hlubokou ránu do srdce, které pořád ještě krvácelo. Bolest jim však nezabránila ve snahách o nápravu a o to, aby se to již nemohlo opakovat.

Z toho důvodu získal Andrew novou pozici a byl nyní Hawkeovýmá očima a ušima tam, kde by někteří mohli být jinak přehlédnuti. Vedl malý tým mužů a žen, o nichž se vědělo, že chovají vůči SnowDancerům absolutní loa-

jalitu a že by si raději vyřízli srdce, než aby ublížili nevinným. A taky neměli daleko k úsměvu a snadno se spřátelili.

Obzvláště Drew uměl přinutit kohokoli, aby s ním mluvil o čemkoli. A právě proto se Riley naučil být velmi ostražitý, jakmile mladší bratr začal klást rádooby nevinné dotazy.

„Vyměnil jsem si to s Kieranem,“ řekl teď Drew. „Chtěl se vyhnout někomu v doupěti.“

Riley věděl zcela přesně, komu se druhý voják chtěl vyhnout. „Rozešel se s poslední přítelkyní.“ Fakt, že Kieran byl technicky vzato člověk, jako dítě adoptovaný SnowDancery, mu nezabránil chovat se jako vlk na lovu. „Tě ženské jde o krev, podle toho, co jsem slyšel.“

„Došlo mi to.“ Do očí se mu vrátil lesk. „Takže kdo byla ta tvoje?“

„Myslel jsem, že to víš?“

Drew se zamračil. „Vím, že sis to s někým rozdal. Je jen otázkou času, než vyčmuchám pravdu.“

„Jen si posluž.“ Začal vstávat, potom mu ale došlo, proč ho bolí rameno. Mercy ho pěkně poškrábala. Lidského samce by to možná zastavilo. Rileyho vlka to přimělo k úsměvu. Nosit škrábance od jejich nehtů pro něj bylo odznakem cti – znamenalo to totiž, že jí způsobil takovou rozkoš, že se přestala ovládat. Kdyby byla jeho skutečnou milenkou, vychloubal by se jimi.

Jenže on nevěděl, kým pro něj vlastně je. Kromě ženy, která ho rozpálila a rozčílila rychleji než kterákoli jiná. A tak zůstal na zádech, až bolestně si vědom toho, že jeden pokus nikdy nemůže stačit. Ani zdaleka. Sevřely se mu vnitřnosti. „Už běž, Drew. Já vstanu až za chvíli.“

„Hm, tak on po mně chce, abych odešel. Proč?“ Drew si usrkl kávy. „Mohlo by to být proto, že si ta malá kočička označkovala našeho váženého poručíka?“

Riley se stěží udržel, aby na poznámku o „kočičce“ nereagoval. Neměl v plánu skrývat svoje pletky s Mercy – i když byla ztělesněná frustrace, výsostný trn zapíchnutý v jeho zadku, ale taky to byla neuvěřitelně silná sexy žena, jakou by jakýkoli samec s hrdostí nazval svou milenkou. On však potřeboval čas, aby si srovnal v hlavě, jak s tím naloží. Jakmile se ta myšlenka zformovala, uslyšel v hlavě Mercyin hlas, zlomek vzpomínky z jejich mnoha potyček.

„Ježišmarjá, Riley, reaguješ vůbec někdy?“

„Když je to nutné.“

„Když je to nutné.“ Dokonale napodobila jeho hlas. „Nazvala bych tě Psyem, ale myslím, že bych tím urazila Psy.“

„Já ale mám emoce.“

„Ale desetkrát je přefiltruješ, než jim dáš průchod.“ Přehodila si přes ramię vlasy vyčesané do vysokého culíku. „Nijak se tím netrápím – vyjma doby, kdy mě s těmihle plány přivádíš k šílenství.“ Slovo „plán“ vyslovila tak dlouze, jako by mělo sedm slabik. „Když se vyskytne náročná situace, poradíme si s ní. Nepotřebujeme barevně rozlišený vývojový diagram.“

Samozřejmě že neměl vývojový diagram. Mercy prostě ráda zkoušela, kam až může zajít. „Myslím, že bys měl zajít za Brennou,“ řekl Andrewovi, když jeho bratr zůstal sedět. „Prý se pohádala s Juddem.“ Riley měl Judda rád, ale ten chlap byl partnerem jeho mladší sestry, a Riley si tudíž vyhrazoval právo znovu a znovu si ho proklepávat. A používat ho jako vějičku, díky které může odvést Drewovu pozornost. „Se mnou mluvit nebude – běž se ujistit, že se k ní nechová hrubě.“

Drew vypálil takovou rychlostí, že za sebou udělal průvan. Rileyho napadlo, jestli Judd dá Drewovi pěstí za to, že se do něj bez vyzvání – a zcela zbytečně – naváží. „Patří mu to,“ zamumlal si pro sebe, vstal a ukradl si kafe, které tam bratr nechal. Judd by si raději nechal useknout paži, než aby ublížil Brenně. Díky tomu byl pořád ještě naživu. Protože i když Riley neměl tak neuskutečně rtuřovitou povahu jako Mercy, byl schopen hlubokých citů.

A svou sestru miloval tak moc, že ho kvůli tomu pravidelně nazývala přehnaně starostlivým medvědem. Bylo mu to jedno. Smečka pomohla – a hodně – jenže to byl Riley, ke komu Brenna vzhlížela po smrti jejich rodičů, Riley, který jí vždycky pofoukal odřené koleno a zaháněl její noční můry. Fakt, že si našla partnera, mu nikterak neupíral právo se o ni starat.

Těsně za tou myšlenkou následovala vina a zlost, které mu sevřely srdce. Včera v noci se mu nic nezdálo, ale ta bolest tam byla, jako vždy. Pravdou totiž bylo, že Brenna zklamal, když ho nejvíc potřebovala. Ten psýský bastard Santano Enrique jeho sestře *ublížil*, ublížil jí tak, že ji to málem zlomilo.

„Ale vydržela. Ona sakra přežila, a poslední věc, kterou teď potřebuje, je idiotský bratr, který sám sebe lituje.“ Opět Mercyin hlas, slova, jimiž se po něm ohnala, když na ni zavrčel, jak ostatně dělal až příliš často, po Brennině záchraně.

Co by řekla, kdyby právě teď slyšela jeho myšlenky?

Sáhl si na rameno a v koutcích úst mu zacukal zdráhavý úsměv, když starý vztek ustoupil před vlnou nejprimitivnější touhy. Kdyby jenom věděl, že to mezi nimi bude takhle dobré, býval by se vykašlal na sebeovládání a vyjel po ní už dávno. Tohle, jak přemítal, když vešel do koupelny, byla chyba, kterou nebude opakovat.

Když se ten hajzlík Drew zase objevil ve dveřích, byl už Riley oblečený a cpal se míchanými vajíčky. „Nevidím žádné modřiny,“ řekl, když sklouzl

očima k Drewově hrudi. Minulou zimu jeho bratra střelili do srdce, jeho krev vykvetla na sněhu jako šarlatová květina – a Rileyho vlk si neodpustil téměř automatickou kontrolu. „Bud’ byl Judd v dobré náladě, nebo tě musí bolet žebra jako čert.“

„Směj se, když chceš,“ řekl Drew a zlomyslně se zakřenil. „Ale teď už i Brenna ví, že se něco děje.“

Skvělé. Jestli byl Drew zvědavý, Bren byla neodbytná. „Nemáš žádný život, Drewe.“

„Pak ti nebude vadit, když budu strkat nos do toho tvého.“

Už dávno minul čas, kdy Mercy obvykle vstávala, a ona pořád ještě ležela v posteli ve své chatě a zírala na strop. Byla celá rozbolavělá, samý kousanec, škrábanec a modřina, a chtělo se jí vrnět. Ne že by mu to řekla – to se prostě nestane – ale Riley to v posteli uměl. I na zemi v lese.

Ten vlk jí dal tak do těla, že málem skončila v bezvědomí, ale taky jí přivodil ty nejlepší orgasmy v životě. A to bylo prostě trapné. Nejlepší sex, co kdy měla, proběhl s vlkem. Totální ubohost. Jenže její tělo říkalo, že má sklápnout a lebedit si. Protože tohle bylo zkrátka dobrýýýý. Tak dobrý, že by si to možná chtěla i zopakovat.

„Ne,“ zarazila tu myšlenku hned v zárodku. „Když se to stane jednou – a většina noci se určitě počítá jako jednou – můžeš si to odškrtnout jako omyl. Ale udělej to znovu, a on si na tebe začne dělat nároky.“ Zнала mužské dravé měňavce. Rádi ovládali druhé. Obzvlášť měli rádi, když se jim podřizovaly jejich ženy. A Riley byl v tomto ohledu vlk, neandrtálec poháněný testosteronem. Pravděpodobně si myslel, že má právo nutit ji, aby se mu podřídila. Odfrkla. „Přes moji mrtvolu.“

Otočila se a zasténala, když svaly začaly protestovat. Minulou noc se ospřchovala, ale čekala ji ještě i horká koupel, bez debat. A masáž. To druhé by jí někdo ze smečky s velkou radostí poskytl, jenže to by pak viděl stopy na jejím těle.

Uměla si představit jejich reakci, až zjistí, že si to parádně a se všim všudy rozdala s vlkem. SnowDancerové byli jejich spojenci, ale levhart a vlk k sobě moc nepasovali. Právě přátelství by vyžadovalo pořádnou porci času. A přestože si sex s Rileyem užila skvěle – fajn, žhavý, primitivní, děsně úžasný sex – nebyl její přítel.

Většinou ji příšerně rozčiloval už jenom tím, že dýchal.

Nadskočila, když pípнул její komunikační panel. Dalo jí práci natáhnout ruku z vyhráté postele a zvednout sluchátko přenosné linky. „Ano?“

„Zapni si videohovor, Mercy.“

Všechna lenivost byla ta tam. „Babi?“

„Samozřejmě, že jsem to já. A teď ten videohovor. Pospěš, holka. Dědeček čeká, abychom si před schůzkou mohli stříhnout taneček vleže.“

Mercy se začervenala. „Tuhle představu jsem v hlavě nepotřebovala. A žádný videohovor nebude – jsem nahatá.“ Mercy se bála, že ostříží zrak její babičky okamžitě zmerčí kousanec, který jí Riley nechal na krku.

„Nemáš nic, co bych neměla já,“ připomněla jí babička.

„Babi!“ Sama sobě navzdory se usmála. „Nepatřím k tvójí smečce, tak na mě nedělej alfu.“ Její babička z matčiny strany stála v čele smečky AzureSun v Brazílii. Isabella stárla, ale po boku jí stáli strážci, protože u měňavců nehrála roli vždycky jen síla – stejnou váhu měl i věk a zkušenosti. Tedy ne že by její babička nebyla také ve fenomenálně dobré kondici.

„Nedělám alfu, Mercinko. Já *jsem* alfa.“ Pronesla to s klidnou sebedůvěrou ženy, která přesně věděla, kdo je, a bylo jí putna, co si myslí ostatní. „A navíc jsem alfa, která má pro tebe dárek.“

Každíčká buňka v Mercyině těle začala bít na poplach. „Babi? Co jsi udělala?“

„Neříkej to tak vyplašeně, drahoušku. Víím, že jsi řekla, že bys nemohla opustit svou smečku a přijet sem okouknout, jestli by ti některý z mých strážců nepadl do oka jako druh, ale tady u nás je docela klid, takže ti posílám Eduarda a Joaquina.“

Bože. To – snad – ne. „Babi, nemusíš mi dělat dohazovačku. Já už jsem si někoho našla.“ Sice jenom na nezávazný sex, ale tohle babička vědět nemusela.

„Opravdu?“ Ostrý tón. „Méně dominantního?“

Řekni moje jméno, kotě.

Vyjely jí drápy, div že si nezničila povlečení. „Ne.“

„Je to tvůj druh?“

Levhart při té představě zavrčel. „Zatím jsme jenom –“

„V tom případě neuškodí, když budeš mít trochu širší výběr.“

Mercy by nejradši uškrtla sluchátko. „Babi, já vážně nepotřebuju, abys mi pomáhala. Neposílej sem své strážce.“ Zнала i lepší představu, jak trávit čas, než kličkovat před dvěma nepochybně odhodlanými samci. Zvláště ne, když to vypadalo, že jediný muž, po němž její tělo toužilo, byl vlk, kterému několikrát vyhrožovala, že ho zabije.

„Pozdě,“ řekla Isabella. „Před několika dny jsem to vyjednala s Lucasem. Moji muži budou už pravděpodobně ve vašem teritoriu. A když to s nimi neklapne, mám několik dalších nezadaných strážců a všem připadáš jako vynikající případná družka.“

Mercy se uhodila pěstí do čela. „Posílám je rovnou zase zpátky. Nestojím o komplikace.“

„Samozřejmě že ne, drahoušku. A jestli si ten muž, se kterým se stýkáš, nedokáže poradit s malou konkurencí, měl by vyklidit herní pole.“ Její hlas se teď změnil, mluvila z ní teď čistá alfa. „Potřebuješ pořádného chlapa, Mercy. Jinak mu rozšlápneš srdce a dáš si ho k snídani.“

„Dík.“

„Životní pravda, kočičko.“ Tlumený šepot. „Když už mluvíme o pořádných mužských, tvému dědovi už dochází trpělivost. Promluvíme si, až se seznámíš s Eduardem a Joaquinem.“

Už chtěla odložit sluchátko zpátky na noční stolek, když jí v ruce znovu ožilo. Tentokrát se podívala na číslo volajícího. „Lucasi? Co se děje?“

„Potřebuju, aby ses porozhlédla kolem Háje. Je tam něco špatně.“

Hlava jí přepnula do strážcovského modu. „Jako posledně?“ Tehdy tam našli zraněného přeběhlíka od Psyů. Následky málem stály Dorianu a Ashayu život.

„Ne,“ řekl Lucas ponurým hlasem, „dostali jsme zprávu, že je tam cítit mrtvolný puch.“

Kapitola 4

Ledová voda v žilách. „Psyský, lidský nebo měňavecký?“
„Nic z toho nemám potvrzené – zavolej mi okamžitě, jak budeš něco vědět,“ řekl. „Připojí se k tobě jeden od SnowDancerů. Už je na cestě.“

„Proč?“ Její levhartice se naježila. „Háj je na našem teritoriu.“

„Byl to jeden z jejich mladých, kdo tam ucítil něco divného, když tamtudy projížděl –“

„A vida,“ řekla Mercy. „Nejspíš si tam šel trochu zarošťačit.“ Jakožto oficiální zprostředkovatelka mezi DarkRivery a SnowDancery toho jen málo nevěděla o drobných šarvátkách mezi kočičí a vlčí mládeží – a mladými dospělými. Cokoli, co se týkalo obou smeček a co si nežádalo pozornost alfy, šlo přes ni... a přes Rileyho. Kousanec na krku ji zaštípal při té smyslné vzpomínce – jako by vyloženě cítila jeho rty a zuby na vydrážděné pokožce.

„Něco vážného, s čím bych si měl dělat starosti?“

Vrátila se do přítomnosti a zakroutila hlavou. „Ne, jenom upouštějí páru, snaží se mezi sebou vyjasnit hierarchii.“ DarkRiverové i SnowDancerové vedli disciplinované smečky – mladší členové věděli přesně, jak daleko můžou zajít. „Možná dorazím do Háje dřív než ten SnowDancer.“

„Jsme spojenci.“ Lucas zněl velice netrpělivě. „Buď hodná.“

Věděla, že on a Hawke, alfa SnowDancerů, si vjedou do vlasů pokaždé, když se setkají. „Budu, když budeš ty.“

„Sklapni. Jsem tvůj alfa. Běž se podívat, co se tam děje.“

Zavěšila se širokým úsměvem, který však rychle zmizel, když si uvědomila, co by tam mohla najít. Narychlo si opláchla obličej – koupel bude muset počkat, až bude mít pár volných hodin na relax. Přestože ji svaly ještě trochu bolely, nebylo to nic, co by ji brzdilo. Nebyla strážkyní pro nic za nic – byla ve smrtící kondici a s přehledem dokázala odrovnat většinu mužů dvakrát větších, než byla ona sama.

Pro Rileyho to ovšem neplatilo.

Když si vzpomněla, jak jí dokázal znehybnit, bezděčně vycenila zuby – včera v noci se jí to sice líbilo, ale jestli ten vlk tohle použije k tomu, aby se pokusil změnit rovnováhu sil v jejich vztahu strážkyně-poručíc, půjde vážně do tuhého.

Hlava se jí zaplnila vzpomínkami na to, jak blokoval její rány pěstí, jak se snažil jí neublížit. Zarazila tenoučké chapadlo vřelosti, které se začalo nebezpečně drát na povrch. Protože jestli něco o mužských měňaveckých predátorech věděla, tak že mají problém s hranicemi – když ona ustoupí o palec, on zabere celou dlouhou míli a bude se jí na svém území snažit chránit.

Při té myšlence se zamračila, utřela si obličej, chvíli věnovala tomu, aby zamaskovala jistou stopu, a pak si vyčesala vlasy do vysokého utaženého culíku, než si oblékla džíny, obyčejné bílé tričko a boty. Mobil měla na nočním stolku a cestou ven ho sebrala a strčila do zadní kapsy. Podzimní vzduch chutnal svěže, sladce, skoro až moc chladivě. Nasála ho do plic, jak běžela, a přenechala kontrolu levhartici, přestože zůstala v lidské formě. Levhart instinktivně věděl, kam šlápnout, kdy uhnout, kdy změnit směr, protože snadnější cestička vedla o kus víc doprava nebo doleva.

Zkrátka cítila, že žije.

Navzdory tomu, jak neradostné věci jí čekaly, se usmívala, když jí do nosu udeřil první závan pachu. Jakmile přiběhla na rozlehlou plochu nazývanou Háj, její krok znejistěl. „Bůh by nebyl tak krutý.“ Jenže on byl.

Jelikož z protějšího směru jí běžel vstříc Riley. V obličejí měl onen netečný výraz, který už znala – ten, který jí ponoukal bodnout do něj jehlu, aby z něj vyrazila nějakou reakci. Kdyby tentýž obličej v minulosti neviděla rozvášněný násilím, považovala by ho za androida. A v případě měňaveckého samčího predátora, zvláště tak dominantního, jako byl Riley, to bylo vskutku vzácné.

„Náhoda?“ zeptala se medově.

Jeho oči – temné, vášnivé, nadmíru soustředěné – sklouzly k jejímu krku. „Tak rychle se ti kousanec zahojit nemůže.“ Chladná slova, ale čelist měl brutálně pevně zaťatou.

„Možná může.“ A možná měla jenom tak dobrý korektor. „Pojďme na to.“ Dala se doleva a on doprava. „Máš tam něco?“ zeptala se, když obešli zhruba kruhové území a setkali se na jeho druhé straně.

„Ne. Hledáme dál.“

Zavrčela na něj. „Vím, co dělám. Nerozkazuj mi.“

Ty nesmírně klidné oči se nepatrně zúžily. „Fajn.“ A byl pryč.

To jí naštvalo. A přesně o to mu šlo, jak si právě uvědomila. Riley dobře věděl, jak na ni. Musel mít snad diplom ze schopnosti rozčítit ji k –

Ztuhla, zavěťřila a zachytila pach, z něhož se jí zkroutil žaludek. „Ksakru.“ Strčila si do pusy dva prsty a hvízdla.

Riley tu byl za minutku. „Nějaká kočka,“ řekl, jakmile se přiblížil.

„Rys měňavec.“ Skrčila se, aby ten pach potvrdila, zakroutila hlavou... a zachytila slaboučký závan „mrtvého“ puchu, který vyděsil jejich mladé. I když její levhartice zašeptala, že ten pach nikdy nepatřil žádné osobě, její duše se otřásla zimou. „Je tady, protože v oblasti se vyskytuje populace divokých rysů.“

Rileyho ramena zkameněla a ruce se sevřely v pěst. „Zdivočela.“

„Doufám, že není pozdě.“ Mercy polkla a napřímila se. Zdivočelí byli měňavci, kteří absolutně podlehlí svému zvířeti, potlačili svou lidskou polovinu. Kdyby se změnilo čistě jen ve zvířata, tolik by na tom nezáleželo – jistě, způsobilo by to zlomená srdce, ale ti, kdo by byli ztraceni, by mohli žít v klidu a míru. Ale Zdivočelí byli chytřejší, rychlejší, mrštnější. A rádi lovili ty, které kdysi nazývali rodinou. Jenže tahle... „Je to mládě, Riley.“

Z Rileyho očí na ni hleděl vlk. „Ty ji znáš?“

„Willowina rodina musela dostat svolení, aby se mohli zdržovat v našem teritoriu.“ Draví měňavci měli velice striktní pravidla. Přispívalo to k míru. A nejzákladnějším z těch pravidel bylo nevstupovat na teritorium jiného predátora bez svolení. „Její rodiče pracují pro firmu, která se přestěhovala do Tahoe.“

„Jak je Willow stará?“

„Myslím, že jí je osm.“ Zhluboka se nadechla a pokoušela se lokalizovat zdroj slábnoucího vodotrysku krve a smrti. „Něco se muselo stát jejím rodičům.“ Vytáhla mobil a zadala kód pro volání Lucasovi, zatímco se vydali po Willowiných stopách.

„Mercy, našla jsi –“

„Je to Willow,“ řekla mu. „Musíš někoho poslat, aby prověřil dům Bakerových.“

Lucas si zaklel podnosem. „Tím směrem jel dneska brzo ráno Nathan. Pošlu ho tam.“

Zavěšila a Riley jí ukázal, že on půjde vlevo. Kývla a tichým levhartím krokem se vydala obloukem vpravo. Cítila, že je Willow blízko. Nebyla to však dívka, co našla. Bylo to tělo, které původně patřilo malému divokému psu. Malému, ale svalnatému. „Jestli udělala tohle, tak se už hodně blíží bodu, z kterého nebude návratu.“ Díky bohu to bylo pravé zvíře, ne měňavec. Kdyby to děvče zabilo nějakou osobu... Z toho už není cesta zpět.

Riley si vedle ní přidrlepl. „Ta holka nežrala maso. Byl to čistý vztek.“

„Chudinka.“ Srdce se jí sevřelo – co by mohlo malou holku dohnat k to-

muhle? „Nemůže být daleko. Její pach je příliš silný.“ Mercy učinila rychlé rozhodnutí a začala si zouvat boty. „Bude pro ni jednodušší, když se proměním.“

Riley kývl. „Budu se držet na závětrné straně.“

„Dobrý nápad.“ Vlk by dívku v jejím momentálním stavu myslil buďto vyděsil, nebo popudil. „Otoč se.“ Ne že by měňavci byli pruderní a báli se nahoty, ale nyní, když ji Riley už viděl nahou v intimní situaci... prostě už to bylo jiné. A to ji rozčillovalo. „Řekla jsem, otoč se.“

Založil si ruce na prsou, opřel se o strom a těma tmavě čokoládovými očima ji soustředěně sledoval, ani při tom nemrkal.

Ach jo, Riley věděl přesně, jak na to. Ona však nebyla kočka jen tak pro nic za nic. „Fajn.“ Pokrčila rameny, ignorovala ho, a začala si s automatickou měňavce svlékat oblečení a boty, aby je mohla schovat do pukliny ve stromě.

„Já to udělám,“ ozval se Rileyho hlas za ní. Potom jí položil ruku na rameno.

Jiskření.

Jeho dotyk v ní vyvolal elektrizující pocit, který přetrvával, i když už ruku dávno odtáhl. „Nesahat.“ Kočka se po ní ohnala, chtěla víc, ale ona zatnula zuby a vydržela, protože věděla, že když teď jasně nenastaví pravidla, Riley to požene dál a dál, dokud mu nepovolí. Pokud šlo o umanuté odhodlání, předčil by ten chlap většinu levhartů, které znala.

„Dej mi to oblečení.“ Jeho zlost byla tichá, hromadila se jako bouře pod uhlazeným povrchem, který ukazoval světu.

Došlo jí, že mu připravila nemilé překvapení, když mu odmítla udělit výsadu doteku, a vrazila mu svoje věci do rukou. „Fajn, tak se do toho dej.“ A proměnila se. Agónie a extáze, čistá rozkoš a mučivá bolest. To všechno v jediném okamžiku.

Riley si klekl a chňapl ji za kožich za krkem. „Máš záda samou modřinu. Proč jsi mi ksakru neřekla, že to bolelo?“

Protože to v té chvíli nebolelo, ty chytráku. Cvakla po něm zuby, odtáhla se a zamířila k rysům. Ještě chvíli vnímala Rileyho, který zůstal kus za ní a schovával její oblečení, než jeho vůně zcela zanikla. Což jí připomnělo, že ta dívka asi neuvítá Rileyho pach v její srsti. Zastavila se, aby se vyválela v troše čerstvého listí, a trochu je pod sebou rozdrtila, aby směsice lesních vůní přebila jeho pach.

Když bylo hotovo, velice, převelice opatrně se ubírala k malému lesíku, kde to vypadalo, že pachová stopa končí.

Divocí rysové ji uviděli jako první. Víтали ji tichým vrčením, a když se je

nepokusila zahnat žádnými varovnými zvuky, hleděli si svého. Willow seděla uprostřed hloučku rysích mláďat. Až na to, že byla větší a její oči vypadaly jinak, jedinečně. Její pozice vsedě, její vůně, to vše prozrazovalo, že je měňavec. Mercy šla k ní, odehnala ostatní mláďata a dávala si pozor, aby žádnému z nich neublížila.

Rysata odťapkala, ačkoli několik rošťáků se jí snažilo okusovat nohy. Stačilo jedno zavrčení, a mláďata se rozprchla. Willow se ani nepohnula. Už jenom tohle jí vyčleňovalo. Mercy dívku neprovokovala, místo toho se posadila vedle ní, čímž jí mírně přimáčkla ke stromu. Willowino drobné tělo bylo oproti Mercyinu boku studené, tep jejího srdce nebyl tak splašený, jak by měl být.

Nebohé mládě bylo v šoku.

Mercy tam seděla, dala Willow najevo, že je v bezpečí, chráněná někým větším a silnějším, kdo jí neublíží. Trvalo to, ale nakonec se to vyšokované tělíčko kapku uvolnilo. Pak o další kapku. Cítila, jak se k ní dívka přitulila, a s úlevou vydechla – pokud v ní Willow stále rozpozná a vidí útěchu, pak je jí ještě pomoci.

Po půlhodině Mercy usoudila, že je čas na další krok. Vstala, otočila se a jemně Willow kousla do ucha. Rysí mládě překvapeně vykviklo a s vytřeštěnými očima vyskočilo na všechny čtyři. Mercy jí hleděla do vyděšených očí a proměnila se.

Když se Mercy znovu posadila a vlasy jí splynuly po ramenou, byla Willow pořád v podobě rysa. Sakra, zapoměla si před proměnou z vlasů stáhnout gumičku. A nejen to – taky korektor byl fuč. Všechno se rozložilo během proměny. Dokonce i tetování se muselo provádět speciálním inkoustem, který přilnul k jejich buňkám jakýmsi podivným způsobem, kterým se netoužila příliš zabývat – ale stačilo to k tomu, aby ta dvě tetování, která na sobě měla, nemusela obnovovat po každé proměně.

„Ahoj, zlato.“ Pohládla Willow po hlavě a připlácla jí při tom k hlavě ouška s překrásnými štětičkami. Dívka jí pohybem hlavy vyšla vstříc, přeměně však odolávala.

„Já vím, že máš strach,“ řekla a klekla si tak, aby si mohla posadit Willow do klína. „Ale teď jsem tady a nedovolím nikomu, aby ti ublížil.“

Dívka ležela nehybně na jejím tepajícím srdci.

Mercy se z té zranitelnosti dítěte ve svém náruči málem zalkla. „No tak, Willow. Potřebuju vědět, kdo ti ublížil, abych ti mohla pomoci.“ Vískala jí v měkoučké mláděcí srsti a políbila ji na malý, studený čenich. „Jsi v bezpečí.“ Vložila do hlasu veškerou svou dominanci. A ta byla značná. Byla přece jedním z nejvýše postavených členů jak mezi DarkRivery, tak mezi

SnowDancery. Bylo tudíž téměř nemyslitelné, aby tahle malá rysí holka neuposlechla její rozkaz. „Přeměň se.“

A Willow to udělala.

Když mládě zmizelo v magii proměny plné jasně barevných, radostných jisker, Mercy nepohnula jediným svalem. Za okamžik jí už z klína slézala malá holčička a přikrčila se naproti ní. Oči měla vyčreštěné bolestí. „Odvedli Nashe.“

„To je tvůj bratr?“ Nash, jak věděla, byl student na MIT*, měl však výsadu návštěvy na území DarkRiverů.

Rychlé přikývnutí. „Přišli, ublížili mamce a tatkově a jeho si vzali.“ Willow ztěžka polkla a bylo jasné, že svádí zoufalý boj s pláčem. „Mamka s tatkou se vůbec nechtěli probudit.“

Ach, to snad ne.

„Willow, drahoušku.“ Pohládila dívku po popelavě blond vlasech a dávala si nyní při doteku pozor. Měňavci jsou v některých ohledech divní. Zatímco rysí mládě nemuselo mít s hlazením žádný problém, malá holčička už by nemusela přiznat absolutní právo doteku někomu, kdo je pro ni téměř cizí. „Zavolám teď jednomu kamarádovi. Je to vlk.“

Willow na ni zírala a její bolest a hrůza na chvíli přebil úžas. „Vlk?“

„Jo.“ Pokrčila rameny. „Já vím. Ale nekouše,“ – lež! – „takže se nemusíš bát.“

Willow nevypadala, že by ji to nějak zvlášť přesvědčilo, ale když Mercy hvízdla, zůstala na místě. Riley se objevil během minuty – s jejím oblečením, botami a telefonem. S povděkem se oblékla. Když si Riley svlékl tričko a nabídl ho Willow, malá rysice zaváhala.

„Žádný strach,“ řekla Mercy, která nemohla spustit oči z drápanců na jeho zádech, „vlčí bakterie se snadno smyjí.“ *Sakra, já ho ale poškrábala.* Když si uvědomila, jak moc byla předtím bez sebe, zahořely jí tváře.

Willow si po pár dalších vteřinách vzala triko a oblékla si ho. Zakrylo v podstatě všechno. A byli to sice měňavci, ale někdy, pokud šlo o cizí lidi, byli i lidmi. Dívka vstala a podívala se Rileymu do očí, čímž předvedla kuráž, nad kterou Mercyina kočka tiše a pochvalně zapředla. „Děkuju.“

„Nemáš zač.“ Podíval se na Mercy s otázkou v očích.

Mírně pokývla. „Jsi unavená, kotě?“

Willow zavrtěla hlavou. „Odpočinula jsem si dost.“

Ale i tak předtím musela běžet šíleně daleko od domova. Na druhou stranu to nebyla obyčejná dívka, nýbrž dravý měňavec. Menší než levhart, ale pořád dravec. Ti měli hrdosti na rozdávání. „Dobře. Dej mi vteřinku a pak odsud padáme.“ Zadala Lucasovo číslo.

* MIT – Massachusetts Institute of Technology (pozn. překl.).

„Mercy?“ zvedl to. „Máme Willowiny rodiče. Jsou naživu.“

„A o co šlo?“

„Sedativa. Koňská dávka.“ Následovala pauza, během které něco probíral s někým dalším. „Pár lékařů ze smečky, kteří žijí poblíž, jim teď dělá důkladnou prohlídku, ale měli by je už brzo přivést. Odvez to mládě k Tammy.“

Ukončila hovor a usmála se na Willow. „Tvoje mamka a taťka jsou v pořádku.“

Záblesk naděje, následovaný dívčinou nedůvěrou. „Nechtěli se probudit a bylo z nich cítit něco divného.“

V situacích, jako je tato, mohl být vysoce citlivý čich na škodu. Zvláště pro mláděta. „Někdo je omámil léky – z toho byli hodně ospalí.“

Willow se kousla do rtu.

„Jenom ztrácíme čas,“ řekl Riley. „Až se tam dostaneme, může se přesvědčit sama.“

Willow kývla jako malý robůtek.

„Tak teda jo,“ řekla Mercy a napadlo ji, jestli si to děcko uvědomuje, že se právě podvolila vlkovi, „utíkáme.“ Vykročila jako první, Riley šel poslední a Willow mezi nimi.

Když dítěti začaly docházet síly, Riley ji prostě zvedl do náruči, hodil si ji na záda a běžel dál. Willow se ho držela jako klíště. Mercyina vnitřní levhartice souhlasně mručela – ať už měl Riley jakékoli chyby (a že jich nebylo málo a byly pověstné), věděl, jak se postarat o nevinné.